

Arrest

nr. 308 317 van 14 juni 2024
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. KABONGO MWAMBA
Louizalaan 441 / 13
1050 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift X die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 11 juni 2024 via J-box heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 6 juni 2024 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 juni 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 juni 2024 om 11.00 u.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat C. KABONGO MWAMBA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster werd op 6 juni 2024 geïnterpelleerd door de federale politie in de aankomsthal van de luchthaven van Zaventem toen zij arriveerde vanuit Madrid (Spanje) omdat zij niet langer over een geldig visum beschikte.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) trof op 6 juni 2024 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Verzoekster werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Betrokkene werd gehoord door de politie van LPA Brussel Nationale Luchthaven op 06.06.2024 en in deze beslissing werd rekening gehouden met haar verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan Mevrouw,

naam: E.(...) A.(...)

voornaam: S.(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Marokko

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

x 2°

O de vreemdeling verblijft langer in het Rijk dan de termijn waartoe hij gemachtigd is door het visum of de visumverklaring dat of die in zijn paspoort of in zijn daarmee gelijkgestelde reistitel werd aangebracht (art.6, eerste lid, van de wet)

De betrokkene is niet vrijwillig vertrokken voor het vervallen van haar visum type C geldig van 01.10.2023 tot 29.03.2024.

Hoewel haar visum reeds meer dan 2 maanden vervallen is, verblijft zij nog steeds op het Schengen grondgebied.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben.

Haar moeder, 2 zussen en een broer wonen in Marokko. Zij verklaart hier op bezoek te komen bij haar tante die in België woont.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen

van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

x Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

Er bestaat een risico op onderduiken:

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene houdt zich niet aan de regels omtrent legale migratie. Haar Schengenvisum is reeds meer dan 2 maanden vervallen en toch komt zij alsnog op familiebezoek in België, goed wetende dat dit niet meer is toegestaan.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene houdt zich niet aan de regels omtrent legale migratie. Haar Schengenvisum is reeds meer dan 2 maanden vervallen en toch komt zij alsnog op familiebezoek in België, goed wetende dat dit niet meer is toegestaan.

Betrokkene geeft geen reden op waarom zij niet kan terugkeren naar haar herkomstland.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat zij aan een ziekte lijdt die haar belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer

uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken:

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene houdt zich niet aan de regels omtrent legale migratie. Haar Schengenvisum is reeds meer dan 2 maanden vervallen en toch komt zij alsnog op familiebezoek in België, goed wetende dat dit niet meer is toegestaan.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat zij de administratieve beslissing die genomen wordt te haren laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat zij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om haar aan boord te laten gaan van de eerstvolgende vlucht met bestemming Marokko.

In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, K. V.(...) D.(...), attaché, gemachtigde Voor de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, de Politiecommissaris van LPA Brussel Nationale Luchthaven, en de verantwoordelijke van het gesloten centrum te Brugge,

de betrokkene, E.(...) A.(...), S.(...), op te sluiten in de lokalen van het centrum te Brugge

Naam en hoedanigheid, datum, handtekening en stempel van de overheid:

*K. V.(...) D.(...), attaché, gemachtigde Voor de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie (3)
Brussel, 06.06.2024"*

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De bestreden beslissing houdt een maatregel van vrijheidsberoving in, zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Dit wetsartikel luidt als volgt:

"De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen."

2.2. Voor zover verzoekster zich met haar vordering richt tegen de beslissing tot vasthouding, staat op grond van artikel 71, eerste lid, van de vreemdelingenwet enkel een beroep open bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van haar verblijfplaats.

De vordering is niet ontvankelijk in zoverre zij gericht zou zijn tegen de beslissing tot vrijheidsberoving bij gebrek aan rechtsmacht.

3. Over de vordering tot schorsing

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan, overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid, van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. Verzoekster voert in haar verzoekschrift met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid het volgende aan:

“La requérante est à l'heure actuelle privée de sa liberté en vue de son éloignement. Elle fait donc l'objet d'une mesure d'éloignement dont l'exécution est imminente. Il est dès lors établi que la suspension de l'exécution selon la procédure de suspension ordinaire interviendra trop tard et ne sera pas effective. En raison donc du fait que la partie adverse a pris à son égard une décision de refoulement et l'a maintenue dans un Centre fermé en vue de ce refoulement, la requérante estime que cette expulsion imminente justifie la présente demande en extrême urgence.”

3.2.2. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoekster op 6 juni 2024 werd overgebracht naar het transitcentrum Caricole te Steenokkerzeel met het oog op haar terugleiding naar de grens, die weliswaar voorlopig nog niet in het vooruitzicht werd gesteld. Het is echter aannemelijk dat een gewone schorsingsprocedure niet zou kunnen worden afgerond alvorens de gedwongen tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing heeft plaatsgevonden.

3.2.3. De verwerende partij betwist de uiterst dringende noodzakelijkheid niet in haar nota met opmerkingen.

Aan de voorwaarde met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid is voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. In een eerste en enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 19 van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht en van het recht om gehoord te worden. Tevens stelt verzoekster een kennelijke beoordelingsfout vast.

“Attendu que la partie adverse fait référence à l'article 7 de la loi du 15 décembre 1980 pour motiver sa décision ;

Alors que,

A) Du défaut de motivation adéquate

Attendu que l'acte attaqué reproche à la requérante de ne pas disposer d'un visa en cours de validité au moment de son interpellation et qu'elle aurait déclaré ne pas avoir de problèmes de santé.

Qu'elle n'a pas été auditionnée conformément à son droit d'être entendu

Qu'on ne lui a pas permis de faire valoir utilement ses observations puisque la réalité de sa situation personnelle énervent le contenu de la décision querellée.

Qu'en effet au moment de son interpellation, la requérante était en possession des documents en rapport avec son état de santé à savoir :

- Les preuves de ses rendez-vous médicaux en Espagne Le 05.06.2024 et le 29.06.2024)

- Sa carte vitale

- Les documents en rapport avec ses démarches en vue de son installation avec son compagnon en Espagne.

Que ces éléments tranchent avec les affirmations de la partie adverse qui affirme que cette dernière aurait déclaré ne pas éprouver de problèmes de santé d'une part et ne pas disposer de famille d'autre part.

Qu'on ne lui a pas laissé le soin de fournir ces documents au moment de son interpellation.

Que la motivation de la partie adverse ne répond pas aux exigences de la motivation formelle de la loi du 29 juillet 1991 sur la motivation des actes administratifs ainsi que des principes qui en découlent.

Que pour rappel, l'obligation du contrôle de la motivation d'une décision prise par une autorité administrative consiste à opérer une double vérification :

- La première relative à l'existence au sein de l'instrumentum de l'acte administratif d'une motivation en ce entendu la mention du fondement juridique de la décision ainsi que les éléments de faits pris en compte pour justifier la décision prise (b);

- La seconde consiste à vérifier si au terme des éléments pris en compte par l'administration, (laquelle doit au demeurant prendre en considération tous les éléments de la cause), cette dernière a procédé à une appréciation largement admissible, pertinente et non déraisonnable des faits qui lui sont soumis. (c)

L'article 2 de la loi du 29 juillet 1991 dispose que :

« Les actes administratifs des autorités administratives visées à l'article premier doivent faire l'objet d'une motivation formelle ».

La motivation formelle des actes administratifs constitue une formalité substantielle consistant en l'indication, dans l'instrumentum d'un acte administratif, des motifs de droit, c'est à dire des dispositions normatives dont l'auteur de l'acte fait application, et des motifs de fait, à savoir les circonstances qui ont présidé à son adoption, qui constituent les fondements de cet acte.

Cette obligation a été généralisée par la loi du 29 juillet 1991 à tous les actes administratifs individuels.

Le but des dispositions légales précitées est d'astreindre l'administration "à fournir au juge une base solide à son contrôle de légalité" et que "l'obligation générale de motiver les actes administratifs en la forme constitue aussi une garantie essentielle pour le bon fonctionnement, c'est-à-dire pour le contrôle de la légalité des actes administratifs" (Dominique Lagasse, la loi du 29/7/1991, J.T., 1991, page 737).

Le respect de cette exigence doit s'apprécier au regard du principal objectif de la loi, à savoir, permettre au destinataire d'un acte administratif de comprendre les raisons de fait et de droit qui ont conduit l'administration à adopter l'acte en question et, par voie de conséquence, lui permettre de mieux apprécier la légalité et la pertinence de cette décision et donc aussi de l'opportunité de la contester en justice. (C.E. 14 juin 2002, n° 107.842)

A la lecture des travaux préparatoires à l'adoption de cette loi, les auteurs de celle-ci estiment que l'exigence ainsi consacrée présente divers avantages¹.

« A l'administré, la motivation procure la possibilité d'être informé des motifs de l'acte administratif en même temps qu'elle lui permet de pouvoir discuter en toute connaissance de cause avec son auteur, de manière à éventuellement pouvoir 'aménager' la décision. En cas de recours, le requérant informé des motifs d'un acte contesté sera plus à même d'organiser ses moyens. Enfin, elle constitue le gage d'un examen sérieux et impartial de l'affaire. Envisagé du côté de l'administration, la motivation a pour effet de rendre les relations avec les administrés plus aisées en permettant à l'autorité d'user de plus de persuasion que de coercition. De plus, elle facilite le contrôle exercé par l'autorité supérieure ou de tutelle sur l'autorité subordonnée »².

« Que la motivation exigée consiste en l'indication, dans l'acte, des considérations de droit et de fait servant de fondement à la décision »³.

S'agissant la portée de l'obligation de motivation formelle, le Conseil de céans a déjà pu préciser dans un arrêt du 29 juin 2010 (n° 45.618) que « l'obligation de motivation formelle qui pèse sur l'autorité en vertu de diverses dispositions légales, n'implique nullement la réfutation détaillée de tous les arguments avancés par la requérante, mais n'implique que l'obligation d'informer la requérante des raisons qui ont déterminé l'acte attaqué, sous réserve toutefois que la motivation réponde, fut-ce de façon implicite mais certaine, aux arguments essentiels de l'intéressée.

Pour satisfaire à l'obligation de motivation formelle des actes administratifs, une décision doit faire apparaître de façon claire et non équivoque le raisonnement de son auteur de manière à permettre à l'intéressée de connaître les justifications de la mesure prise et à la juridiction compétente d'exercer son contrôle. Est suffisante la motivation de la décision qui permet à l'intéressée de connaître les raisons qui l'ont déterminée alors que l'autorité n'a pas l'obligation d'explicitier les motifs de ses motifs » ;

« L'objectif de la motivation formelle consiste à informer l'administré des raisons pour lesquelles la décision a été prise de telle sorte qu'il puisse, au moyen des voies de droit mise à sa disposition, se défendre contre cette décision en montrant que les motifs qui lui sont révélés par la motivation ne sont pas fondés. » (CE, n° 39.161, 3 avril 1992, RONDELEZ).

Qu'en l'espèce, il convient de faire remarquer que la partie adverse motive sa décision de manière très lapidaire et stéréotypée. En effet, c'est sur base d'une appréciation inexacte que la partie adverse conclut que la requérante n'éprouverait pas de problèmes de santé.

Que les éléments de la cause démontrent un non-respect des droits de la défense de la requérante de telle manière que la motivation de l'acte attaqué s'en retrouve biaisée.

Que l'Office des étrangers n'a pas examiné tous les éléments pertinents lui soumis par la requérante à son arrivée à l'aéroport.

B) De la violation du principe de bonne administration et du droit d'être entendu

Attendu que la partie adverse n'a pas daigné prendre connaissance des éléments des pièces qui lui ont été soumis par la requérante.

Que c'est sciemment que l'on a pas voulu tenir compte des éléments dont disposait la requérante lors de son interpellation.

Qu'à la lecture de la décision querellée, l'on constate que la partie adverse n'a eu aucun égard aux éléments qui lui ont été soumis étant donné que ceux-ci tranchent avec la motivation de cette décision.

Que le principe de bonne administration s'avère violée.

Que l'action des services de la partie adverse violent son droit d'être entendu.

Que le droit d'être entendu tel qu'il ressort de de l'arrêt de la Cour de justice de l'Union européenne C-116/13 du 5 novembre 2014.

Que le droit d'être entendu garanti à toute personne la possibilité de faire connaître, de manière utile et effective, son point de vue au cours de la procédure administrative et avant l'adoption de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts » (§§ 45 et 46), elle précise toutefois que « L'obligation de respecter les droits de la défense des destinataires de décisions qui affectent de manière sensible leurs intérêts pèse ainsi en principe sur les administrations des États membres lorsqu'elles prennent des mesures entrant dans le champ d'application du droit de l'Union » (§ 50) ;

Que la règle selon laquelle le destinataire d'une décision faisant grief doit être mis en mesure de faire valoir ses observations avant que celle-ci soit prise a pour but que l'autorité compétente soit mise à même de tenir utilement compte de l'ensemble des éléments pertinents. Afin d'assurer une protection effective de la personne concernée, elle a notamment pour objet que cette dernière puisse corriger une erreur ou faire valoir tels éléments relatifs à sa situation personnelle qui militent dans le sens que la décision soit prise, ne soit pas prise ou qu'elle ait tel ou tel contenu [...]. [...] Il résulte de ce qui précède que le droit d'être entendu avant l'adoption d'une décision de retour doit permettre à l'administration nationale compétente d'instruire le dossier de manière à prendre une décision en pleine connaissance de cause et de motiver cette dernière de manière appropriée, afin que, le cas échéant, l'intéressé puisse valablement exercer son droit de recours. [...] » (CJUE, C-249/13, 11 décembre 2014, Khaled Boudjlida, points 34, 36-37 et 59) ;

Que le Conseil d'Etat a relevé, dans son arrêt n° 230.257 du 19 février 2015, que « Selon la Cour de justice de l'Union européenne, le droit à être entendu, avant l'adoption de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts, fait partie des droits de la défense consacrés par un principe général du droit de l'Union européenne (CJUE, C-249/13, 11 décembre 2014, Khaled Boudjlida, point 34) ;

Qu'eu égard à la finalité de ce principe général de droit, l'autorité compétente doit, pour statuer en pleine connaissance de cause, procéder à une recherche minutieuse des faits, récolter des renseignements nécessaires à la prise de décision et prendre en considération tous les éléments du dossier, (dans le même sens : C.E, 19 février 2015, n° 230.257) ;

Que si la requérante avait réellement été entendue, cela aurait abouti à une décision différente.

Qu'en effet, la partie adverse aurait pu recourir un avis d'un médecin afin dévaluer la compatibilité d'une décision de maintien avec l'état de santé de la requérante.

Que cette détention est incompatible avec son état de santé étant donné que depuis son admission en lieu déterminé, elle n'a pas pu disposer des médicaments en rapport avec sa médication d'une part.

Qu'elle aurait également pu vérifier la réalité du processus d'établissement de la requérante d'autre part.

Que l'acte entrepris, ainsi que ses conséquences constituent une violation de l'article 3 dans la mesure où l'interruption forcée d'une médication constitue un traitement inhumain et dégradant.

Que le moyen est fondé."

Als bijlagen bij haar verzoekschrift voegt verzoekster een stuk betreffende haar medische situatie, een 'carte vitale' en een document betreffende haar inschrijving in Spanje (Verzoekschrift, bijlagen 2-4).

3.3.2. Het enig middel is niet ontvankelijk in zoverre verzoekster daarin de schending aanvoert van artikel 19 van de vreemdelingenwet aangezien zij verzuimt om uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing deze wetsbepaling zou schenden. Bovendien heeft de geschonden geachte wetsbepaling betrekking op het 'recht op terugkeer' dat geen uitstaans heeft met de thans bestreden beslissing.

3.3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. De beslissing van het bestuur dient derhalve te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid er onder meer toe om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 8 februari 2021, nr. 249.746).

3.3.4. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze verplicht de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze daadkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

De Raad stelt vast dat verzoeker de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden verwijderingsmaatregel kent nu hij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224.475).

3.3.5. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Het wettigheidstoezicht van de Raad is beperkt tot het onderzoek of de door de verwerende partij in aanmerking genomen samenhangende feitelijke omstandigheden correct zijn, deze omstandigheden correct werden beoordeeld en ze de genomen beslissing in redelijkheid kunnen verantwoorden (cf. RvS 18 februari 2021, nr. 249.747).

3.3.6. Zoals verzoekster zelf aangeeft, vermeldt het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13septies) uitdrukkelijk artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet als zijn juridische grondslag. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in (...) 2°, (...) bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

(...)

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

(...)”

Verzoekster betwist nergens de pertinente vaststellingen van de gemachtigde van de staatssecretaris dat zij “(...) niet vrijwillig vertrokken (is) voor het vervallen van haar visum type C geldig van 01.10.2023 tot 29.03.2024” en dat zij “(h)oevel haar visum reeds meer dan 2 maanden vervallen is, (...) zij nog steeds op het Schengen grondgebied (verblijft)”. Deze vaststelling volstaat om aan verzoekster in toepassing van de hierboven weergegeven wetsbepaling een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren. De gemachtigde van de staatssecretaris is in dit geval zelfs in beginsel verplicht om een terugkeerbesluit te nemen.

Verzoekster maakt niet aannemelijk dat de geldigheidsduur van haar visum niet verstreken is. Bijgevolg toont zij niet aan dat de beslissing *prima facie* niet op deugdelijke feitelijke of juridische grondslagen berust of dat de opgegeven motieven haar niet in staat zouden stellen te begrijpen waarom de beslissing werd genomen.

3.3.7. In een eerste middelonderdeel betoogt verzoekster dat zij niet deugdelijk zou zijn gehoord waardoor zij niet alleen bepaalde elementen betreffende haar medische afspraken in Spanje en de procedure om zich in Spanje te vestigen met haar partner niet zou hebben kunnen toelichten maar ook de desbetreffende documenten niet zou hebben kunnen neerleggen. Verzoekster houdt een theoretische uiteenzetting over de motiveringsplicht en verwijt de gemachtigde van de staatssecretaris geen deugdelijk onderzoek te hebben gevoerd naar de gegevens die zij zou hebben voorgelegd. Op dit punt verwijt zij de gemachtigde van de staatssecretaris dat haar recht om gehoord te worden met de voeten zou zijn getreden.

3.3.8. Verzoekers kritiek dat zij niet deugdelijk zou zijn gehoord, mist feitelijke grondslag. Uit het administratief dossier blijkt immers dat verzoekster, in weerwil van haar beweringen in haar middel, wel degelijk werd gehoord ter gelegenheid van haar interpellatie door de politie in het kader van een *Joint Action Day* in de aankomsthal van de luchthaven van Zaventem op 6 juni 2024. Zij weigerde evenwel aanvankelijk haar medewerking te verlenen om het in het Arabisch opgestelde ‘formulier hoorrecht’ in te vullen omdat zij niet zou kunnen lezen en schrijven. Er werden van verzoekster mondelinge verklaringen afgenomen door met behulp van een politieagent die het Arabisch machtig is. Verzoekster zette uiteen een tante te willen bezoeken in Brussel (Vilvoorde), niet te weten hoe lang zij zou blijven en niet over een terugticket te

beschikken. Zij ontkende uitdrukkelijk een ziekte te hebben die haar zou belemmeren te reizen of terug te keren naar haar land van herkomst. Uit het TARAP-borderel blijkt niet dat verzoekster bij haar interpellatie spontaan bepaalde documenten zou hebben voorgelegd, behoudens haar Marokkaanse paspoort, waarin de verlopen visa zijn opgenomen. Slechts na een fouille werden op verzoekster 2 Mobib-kaarten en 2 documenten uit Spanje aangetroffen. Als bagage bleek verzoekster een grote handtas bij zich te hebben met wat kledij (onderbroek, broek en tuniek), 2 GSM's en 73 euro cash.

3.3.9. Verzoekster verwijst in haar middel naar een medische problematiek en naar de stappen die zij heeft gezet om een verblijf te bekomen in Spanje met haar partner en zij beweert dat zij hieromtrent niet zou zijn gehoord. De Raad merkt op dat zij thans als bijlagen bij haar verzoekschrift een foto van een Madrileense chipkaart voor het openbaar vervoer ('Carte Vitale' ?), een *Certificado Inscripcion* en een *Certificado Individual* uit Madrid (Document d'enregistrement en Espagne) en een herinnering aan een afspraak bij een arts in Spanje (documents du médecin) voorlegt (Verzoekschrift, bijlagen 2-4). Uit niets blijkt evenwel dat verzoekster ten tijde van haar interpellatie deze documenten (spontaan) zou hebben voorgelegd, zoals zij in haar middel beweert, of hierbij nadere uitleg zou hebben willen verschaffen. Bovendien tonen de stukken, die verzoekster thans bij haar verzoekschrift voegt, geenszins aan dat haar medische toestand zorgwekkend zou zijn of dat zij in Spanje over een geldige verblijfstitel zou beschikken, waardoor deze documenten geen afbreuk doen aan de pertinente motieven uit de bestreden beslissing. Verzoekster toont met andere woorden niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris zich zou hebben onthouden van het nemen van een terugkeerbesluit indien zij omtrent deze elementen wel zou zijn gehoord.

3.3.10. In zoverre verzoekster in haar middel beweert dat haar medische toestand niet verenigbaar is met haar administratieve detentie, wijst de Raad erop dat hij voor dit aspect niet bevoegd is.

3.3.11. Verzoekster toont niet aan dat de bestreden beslissing niet zou steunen op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen of dat bepaalde gegevens niet of onvoldoende zouden zijn onderzocht. Verzoekster maakt evenmin aannemelijk dat het bestuur de feitelijke elementen niet correct zou hebben beoordeeld of op grond van deze gegevens niet in redelijkheid tot zijn beslissing zou zijn gekomen. Er blijkt geen motiveringsgebrek, schending van het hoorrecht of van het zorgvuldigheidsbeginsel. Er werd geen kennelijke beoordelingsfout aangetoond.

Het enige middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond en dus niet ernstig.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.4.1. In haar verzoekschrift zet verzoekster het volgende uiteen betreffende het moeilijk te herstellen ernstig nadeel:

«Conformément à l'article 39/82, § 2, de la loi du 15 décembre 1980, la suspension de l'exécution ne peut être ordonnée que si des moyens sérieux susceptibles de justifier l'annulation de l'acte contesté sont invoqués et à la condition que l'exécution immédiate de l'acte risque de causer un préjudice grave difficilement réparable.

Que la partie requérante doit invoquer des éléments qui démontrent, d'une part, la gravité du préjudice qu'elle subit ou risque de subir, ce qui signifie concrètement qu'elle doit donner des indications concernant la nature et l'ampleur du préjudice prévu, et qui démontrent, d'autre part, le caractère difficilement réparable du préjudice.

Qu'il convient néanmoins de remarquer qu'un exposé sommaire peut être considéré comme conforme aux dispositions de l'article 39/82, § 2, alinéa 1er, de la loi du 15 décembre 1980 et de l'article 32, 2°, du RP CCE, si le préjudice grave difficilement réparable est évident, c'est-à-dire lorsqu'aucune personne raisonnable ne peut le contester, et donc également lorsque la partie défenderesse, dont les dispositions légales et réglementaires susmentionnées visent à préserver le droit à la contradiction, comprend immédiatement de quel préjudice il s'agit et peut, à cet égard, répondre à l'exposé de la partie requérante (cf. CE 1er décembre 1992, n° 41.247). Il en va de même a fortiori si l'application exagérément restrictive ou formaliste de cette exigence avait pour conséquence que la partie requérante, dans le chef de laquelle le Conseil a constaté prima facie à ce stade de la procédure un grief défendable fondé sur la CEDH, ne peut obtenir le redressement approprié exigé par l'article 13 de la CEDH.

Attendu que la décision attaquée cause à la requérante un préjudice grave et difficilement réparable puisque ne prenant pas en considération valablement les documents qu'il a présentés à son arrivée à l'aéroport de Zaventem, à interpréter contre la réalité les éléments du dossier de la requérante.

Qu'obliger la requérante à rentrer dans son pays d'origine alors qu'il est en possession sans effectuer le tourisme pour lequel elle a engagé beaucoup de moyens, investi du temps et de l'énergie, constitue le préjudice grave difficilement réparable invoqué.

Qu'il convient également de rappeler que pour satisfaire au prescrit de l'article 39/82 §2 de la loi du 12 décembre 1980, la requérante ne doit pas prouver un préjudice grave mais exposer les raisons pour lesquelles l'exécution immédiate de l'acte attaqué risque de lui causer un préjudice grave et difficilement réparable.

Qu'il résulte de cet exposé que le préjudice grave difficilement réparable est lié au sérieux des moyens tel qu'il vient d'y être répondu ci-avant. Il s'ensuit que le préjudice allégué est, dans les circonstances de l'espèce qui sont celles de l'extrême urgence, suffisamment consistant et plausible. Il est dès lors satisfait à la troisième condition cumulative (En ce sens, RvV, Arrest, nr.130 060 van 24 september 2014 in de zaak RvV 159 744 /II).

Que la violation par la partie adverse, d'un droit fondamental dans le chef de la requérante constituerait sans conteste un préjudice grave difficilement réparable.

Qu'en l'espèce, le placement en détention de la requérante sans avoir recueilli préalablement l'avis d'un médecin constitue une violation de l'article 3 dans la mesure où le traitement de la requérante se retrouve interrompu d'une part, et que le risque d'aggravation de son état est évident d'autre part.»

3.4.2. Tenzij verzoekster het bestaan van een 'evident' nadeel, waarbij eenieder onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247) aanvoert, dient de vordering tot schorsing een uiteenzetting te bevatten van de feiten die kunnen aantonen dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de aangevochten akte de verzoekende partij een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Verzoekster mag zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden, maar moet integendeel zeer concrete gegevens overleggen waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan, zodat de Raad met voldoende precisie kan nagaan of er al dan niet een dergelijk nadeel voorhanden is en het voor verweerders mogelijk is om zich met kennis van zaken tegen de door verzoekster aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen. Dit houdt in dat verzoekster concrete en precieze aanduidingen moet verschaffen omtrent de aard en de omvang van het nadeel dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de aangevochten beslissing veroorzaakt (RvS 23 november 2009, nr. 198.096; RvS 3 juni 2010, nr. 204.683; RvS 30 maart 2011, nr. 212.332; RvS 2 oktober 2012, nr. 220.854; RvS 18 september 2013, nr. 224.721; RvS, 26 februari 2014, nr. 226.564).

3.4.3. Verzoekster koppelt haar nadeel aan haar middel een schending van artikel 3 van het EVRM omwille van haar administratieve detentie.

3.4.4. De Raad stelt in de eerste plaats vast dat er in het middel geen schending van artikel 3 van het EVRM werd aangevoerd. Verzoekster koppelt haar nadeel in haar uiteenzetting aan haar detentie, waarvoor de Raad niet bevoegd is. Tenslotte dient erop te worden gewezen dat het door verzoekster aangevoerde middel niet ernstig werd bevonden, waardoor er geen (evident) moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is.

Uit wat voorafgaat volgt dat niet voldaan is aan de drie cumulatieve voorwaarden om over te gaan tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid dient te worden afgewezen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid, van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien juni tweeduizend vierentwintig door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

F. BROUCKE,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

F. BROUCKE

F. TAMBORIJN